

“Παναγία, τελειωτέρα εκπρόσωπος του γυναικείου κόσμου”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δράμας](#)

Ποιμαντορική Εγκύκλιο για την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δράμας κ. Παύλος. Ο Ιεράρχης σημειώνει ότι “Η εορτή της Παναγίας είναι εορτή των χριστιανών, αλλά κατ’ εξοχήν των γυναικών. Η Παναγία, η τελειωτέρα εκπρόσωπος του γυναικείου κόσμου, είναι το καύχημα και το στολίδι των πιστών γυναικών”.

Σε άλλο σημείο της Εγκυκλίου του αναφέρει: “Η Παναγία υπήρξε το αγιώτερο πλάσμα της γης και του ουρανού. Σε κανένα άλλο πλάσμα δεν εφαρμόζεται τόσο το “κατ’ εικόνα Θεού και ομοίωσιν”, όσο στην Παναγία. Τόσο μεγάλη είναι! Και κανένα άλλο πλάσμα δεν αγαπήθηκε τόσο τρυφερά από τους πιστούς, όσο η Παναγία. Την αιμακάριστη και παναμώμητη μητέρα του Θεού την αισθανόμαστε όλοι και δική μας μητέρα. Και είναι πράγματι η Θεοτόκος πνευματική μητέρα των ανθρώπων. Διαρκώς δέεται για την σωτηρία ημών των αμαρτωλών”.

Διαβάστε ολόκληρη την εγκύκλιο:

πρός

τόν Ίερόν Κλήρον καί τούς εύσεβεῖς καί εύλογημένους Χριστιανούς τῆς καθ’ ἡμᾶς Ίερᾶς Μητροπόλεως.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

“Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ ἡ ἱερά καί εύκλεής, Παρθένε, μνήμη σου πάντας συνηγάγετο πρὸς εύφροσύνην τούς πιστούς, ἐξαρχούσης Μαριάμ μετά χορῶν καί τυμπάνων, τῷ σῶ ἄδοντας Μονογενεῖ, ἐνδόξως ὅτι δεδόξασται” (Εἰρμός α’ Ὁδῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου).

Ἡ ἱερά καί ἔνδοξος μνήμη τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας συγκέντρωσε τούς πιστούς, ὥστε νά ἐορτάσουμε μέ χαρά καί ἀγαλλίαση τήν ἐόρτιο ἡμέρα τῆς σεβασμίας Κοιμήσεώς της. Τιμοῦμε τήν ἡμέρα τοῦ θανάτου τῆς μητέρας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς πιό ἀγαπητῆς ἀπ’ ὅλες τίς μητέρες τοῦ κόσμου.

Σήμερα εἶναι ἡ γιορτή τῆς Μητέρας γιά μᾶς τούς ὀρθοδόξους χριστιανούς. Κακῶς, κάκιστα στήν κοσμική ἐορτή τῆς μητέρας, πού θέσπισαν οἱ νεοεποχίτες κατά τό καλενδᾶριο τῆς ἀθέου Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, συμμετέχουν οἱ ὀρθόδοξοι.

Καί ὅμως τήν ἡμέρα αὐτή, ἀντί γιά κοπετούς καί θρήνους οἱ ὀρθόδοξοι ἐπιτελοῦμε λαμπρή καί εὐφρόσυνη ἐορτή καί πανήγυρη. Γιατί ἄραγε; Διότι ὁ θάνατος γιά τούς πιστούς δέν εἶναι θάνατος. Εἶναι δόξα! Εἶναι προσωρινή κοίμηση τοῦ σώματος καί εἴσοδος τοῦ ἀθανάτου πνεύματος στήν δόξα καί μακαριότητα. Σ’ αὐτήν τήν δόξα εἰσηλθε ἡ Παναγία, ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ, καί ἔλαβε τήν πρώτη θέση μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ἀγγέλων.

Γιά τήν Θεοτόκο τό φυσικό καί πανανθρώπινο φαινόμενο τοῦ χωρισμοῦ τῆς ψυχῆς ἀπό τό σῶμα δέν λογίζεται θάνατος, ἀλλά κοίμηση: “Οὐ θάνατος προδήλως τοῦτό ἐστιν, ἀλλά κοίμησις, καί πρὸς δευτέραν ζωὴν ἐπάνοδος” (Ἀγ. Γερμανοῦ Κων/πόλεως Λόγος Β’, ΡG 98, 3571). Ἔλαβε διά τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ μήνυμα ἀπό τόν Υἱό καί Θεό της γιά νά ἐτοιμασθεῖ κατάλληλα. Μάλιστα τῆς γνωστοποιεῖ καί τήν ἡμέρα κατά τήν ὁποία ὁ ἴδιος θά παραλάβανε τήν παναγία ψυχή της προσφέροντάς της κλάδο φοίνικα “σύμβολον νίκης κατά θανάτου καί ζωῆς ἀμαράντου προεκτύπωμα” (τοῦ αὐτοῦ Λόγος Γ’, ΡG 98, 3648).

Ἐξυμνῶντας ὁ ἱερός ὑμνογράφος τήν ἔνδοξη μνήμη τῆς Παρθένου Μαρίας, ἀρχίζει τόν ἔπαινο μέ τόν 44ο Ψαλμό, καί τελειώνει τό τροπᾶριο μέ τήν ὠδή τῆς προφήτιδος Μαριάμ πού ἐψάλη ἀπό τούς Ἰσραηλίτες μετὰ τήν θαυμαστή διάβαση τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης. Οἱ Ἰσραηλίτες μετὰ τό σωτήριο γεγονός χωρίσθηκαν σέ δύο χορούς, ἀνδρῶν μέ ἀρχηγό τόν Μωϋσῆ, καί γυναικῶν μέ ἀρχηγό τήν παρθένο Μαριάμ προφήτιδα καί ἀδελφή του, ἡ ὁποία μετὰ χορῶν καί τυμπάνων ἔψαλλε· “ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται” (Ἐξ. 15, 20-21). Αὐτήν τήν προφήτιδα θέλει ὁ ὑμνογράφος προεξάρχουσα καί τώρα, πρὸς τιμὴν τῆς Θεοτόκου, γιά τούς ἐξῆς λόγους:

Ἡ ἐορτή τῆς Παναγίας εἶναι ἐορτή τῶν χριστιανῶν, ἀλλά κατ’ ἐξοχήν τῶν γυναικῶν. Ἡ Παναγία, ἡ τελειωτέρα ἐκπρόσωπος τοῦ γυναικείου κόσμου, εἶναι τό καύχημα καί τό στολίδι τῶν πιστῶν γυναικῶν. Καί ἡ προφήτις Μαριάμ ἦταν ἐπίσης παρθένος καί παρέμεινε ἄγαμος μέχρι τοῦ θανάτου της. Ἔφερε καί τό ἴδιο ὄνομα μέ τήν Θεοτόκο, τό ὁποῖο κατά τήν ἐπικρατέστερη ἄποψη σημαίνει Κυρία. Ἔτσι ἡ

παρθένος και προφήτις Μαριάμ, ή αδελφή του Μωϋσή και του Άαρών, αποβαίνει τύπος της Παρθένου Μαριάμ, της μητέρας του Κυρίου.

Κατά την παρούσα έορτή ο λαός του Θεού, μέ προεξάρχουσα την Μαριάμ, μετά χορών και τυμπάνων πνευματικῶν ψάλλει σύμφωνα μέ τον ύμνογράφο την έπινίκια ὠδή στον μονογενή Υίο της Θεοτόκου, διότι δοξάσθηκε στον υπέρτατο βαθμό. Ο ύμνος αρχίζει μέ την δόξα της Παναγίας, και τελειώνει μέ την δόξα του Χριστού.

Η άληθινή δόξα προέρχεται από Έκείνον. Μέ θαυμαστό τρόπο δοξάσθηκε ο Θεός στην Έρυθρά Θάλασσα. Θαυμαστώτερα δοξάσθηκε όμως στο πρόσωπο της Παναγίας μητέρας του. Μεγάλη δόξα ήταν ή διάβαση του Ίσραήλ διά της Έρυθράς. Άπείρως όμως μεγαλύτερη υπήρξε ή μετάσταση του καθαρωτέρου και άγιωτέρου πλάσματός του από την γή στους ούρανούς.

Η μνήμη της Κοιμήσεως της Θεοτόκου είναι στολισμένη μέ την θεία δόξα, και άκτινοβολεί. Η ανθρώπινη δόξα δέν συνοδεύει μετά θάνατον. Άλλ' ή θεία δόξα, μέ την όποία ο Θεός δοξάζει τους έκλεκτούς του, τους συνοδεύει, ειδικά μετά τον θάνατό τους. Τότε περισσότερο φαίνεται, όταν τό φθαρτό σκήνωμά τους αποτίθεται στον τάφο.

Περισσότερο άπ' όλους τους άγιους δόξασε και δοξάζει ο Θεός την Παναγία μητέρα του. Δόξα υπήρξε ο θάνατος του Ίησοϋ λόγω της ένδόξου Άναστάσεως. Δόξα μετά την δόξα εκείνη υπήρξε και ο θάνατος της μητέρας του Κυρίου λόγω της μεταστάσεώς της από την γή στον ούρανό, όπου ή Παρθένος παρέστη ως βασίλισσα έκ δεξιῶν του βασιλέως Χριστού “έν ίματισμῶ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη”.

Τό υπερένδοξο σῶμα της Θεοτόκου δέν υπέστη την φθορά του τάφου, καθόσον ήταν παρθενικό, άγιο, άγνό, Θεού κατοικητήριο, και γι' αυτό άλλότριο χοϊκής αναλύσεως. Όπως όταν έτεκε τον Χριστό, ή μήτρα της δέν έφθάρη, έτσι και όταν έκοιμήθη, δέν διαλύθηκε ή σάρκα της. Όπως “ο τόκος διέφυγε την φθοράν”, έτσι και στον τάφο δέν έπήλθε διαφθορά.

Η χάρη του Θεού κατά τον άπόστολο Παϋλο είναι “πολυποίκιλος” (Έφεσ. 3, 10). Έκδηλώνεται μέ ποικιλία χαρισμάτων. Έτσι ή κεχαριτωμένη είναι πεποικιλμένη μέ τά χαρίσματα του Άγίου Πνεύματος, μέ τίς άρετές της πίστεως, της άγάπης, της ταπεινοφροσύνης, της άγνότητος, της έλπίδος, της ύπομονής. Γι' αυτό ή ιερά μνήμη της είναι πεποικιλμένη από την θεία δόξα, έπειδή ή ίδια είναι πεποικιλμένη μέ τίς θείες άρετές.

Η Παναγία υπήρξε τό άγιώτερο πλάσμα της γής και του ούρανού. Σέ κανένα άλλο πλάσμα δέν έφαρμόζεται τόσο τό “κατ' εικόνα Θεού και όμοίωσιν”, όσο στην

Παναγία. Τόσο μεγάλη εἶναι! Καί κανένα ἄλλο πλάσμα δέν ἀγαπήθηκε τόσο τρυφερά ἀπό τούς πιστούς, ὅσο ἡ Παναγία. Τήν ἀειμακάριστη καί παναμώμητη μητέρα τοῦ Θεοῦ τήν αἰσθανόμεστε ὅλοι καί δική μας μητέρα. Καί εἶναι πράγματι ἡ Θεοτόκος πνευματική μητέρα τῶν ἀνθρώπων. Διαρκῶς δέεται γιά τήν σωτηρία ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν. Καί ἐφ' ὅσον, κατά τόν λόγο τῆς Γραφῆς, “πολύ ἰσχύει δέησις δικαίου” (Ίακ. 5, 16), τότε βέβαια πολύ περισσότερο ἰσχύει δέησις Μητρός πρὸς εὐμένειαν Δεσπότης.

Καθυστέρησε ἡ Παναγία τήν σάρκωση τοῦ Θεοῦ, μέχρι νά παρουσιασθεῖ αὐτή στόν κόσμο καί ν' ἀποτελέσει τό κατάλληλο ὄργανο γιά τήν ἐκδίπλωση τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων. Ἀπό τήν στιγμή ὅμως πού ἡ Παρθένος ἔγινε μητέρα τοῦ Θεοῦ, παρατείνει ὁ Θεός τό ἔλεός του σέ μᾶς χάρις στούς ἀγίους του καί ἐξαιρέτως χάρις στήν Παναγία Μητέρα του.

Ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο, ὥστε ν' ἀξιωθοῦμε νά ἀποκτήσουμε πρὸς τήν Παναγία εὐλάβεια καί ἀγάπη, ὥστε καί ἀπό ἐμᾶς νά ἐκπληρώνεται ὁ προφητικός λόγος τῆς Θεοτόκου πού τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔβαλε στά χεῖλη της: “ἰδού γάρ ἀπό τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί” (Λουκᾶ 1, 48β). ΑΜΗΝ.

Διάπυρος πρὸς τήν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΡΑΜΑΣ Π Α Υ Λ Ο Σ